

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiae Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

§ 11. Quod nullus Abbatis consensus ex prætensio illo Spirensi processu
Monasterio objici aut officere possit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

Siquidem status Imperij esse non potest, qui non immediatè stat sub Imperio, aut qui in alio statu confusus, subiectus, ac quodammodo extinctus est, quasi gradum, ordinem nomenque perdens per subiectionem; status enim ille est, qui suo proprio capite, ac per se ius habet standi in Imperio, membrumque facit in ordinibus, consilio, Comitijs &c.

Ceterùm, nouum non est duos, aut plures status à se inuicem independentes, quoad quid, per societatem coniungi, remanere tamen in independentia, quoad iurisdictionem, autoritatem, statusque essentiam velut inter alios, in Heluetiorum statu, alijsque similibus exempla docent, vbi diuersæ Respublicæ sibi inuicem nullatenus subditæ, sed suo vnaquæque statu consistens, habent ex fœderibus pactisque inter se initis diuersa communia ac coniuncta, Arcam, pecuniam, domania, neque ideo in vnum confunduntur statum, aut vnus alteri subiicitur, quemadmodum à Ioanne Bodino tractatur lib. i. de Repub. cap. 7.

Cuius rei hanc dat rationem, Quia, inquit, ordines communes, domanium commune, Comitua communia, Amici aut Inimici communes, non efficiunt vt status sit communis, etiam si esset bursa quarũdam pecuniarum communiũ, verum id quod statum communem efficit, est potestas suprema, ius ac legem dandi quisque suis subditis, vt in casu simili, si plura familiarum capita societatem omnium bonorum coiussent, non ideo vnam eandemque familiam constituerent, hæc ille.

Ita vt nihil sit incongrui quoad quandam societatem (quam libero statui liberum semper est deserere & soluere, ac eidem renuntiare) coniungi non tam è subiici, vt hic in causa exemptionis, quoad collectas imperio præstandas.

Præterea notandum est in eadem constitutione eodem §. vñd als x. in casu illic tractato, scilicet cum Imperij status aliquis consentit, se ab alio statu quoad collectas siue contributiones soluendas eximi, notandum, inquam, est, quòd si contributio status exempti non soluat ab Eximente, potest Fiscus contra exemptum immediatè solutionem prosequi, vnde sequitur immediatum erga Imperium contributionum debitum immediatamque exigendi potestatem in illos exemptos retineri, non obstante Eximentis Exemptique nomine siue qualitate.

Quæ omnia ex abundantia hinc deducuntur, vt eo clariùs vndequaue appareat debile Archiepiscopi erga Maximilianos fulcrum, quamuis istis cessantibus aliunde plus satis, diuersis ex causis rationibusque subuertatur, denique ex eodem abundantia diuersa alia hinc tractare pergemus, ac inter illa.

S. II. *Quod nullus Abbatis consensus ex prætenso illo Spirensi processu Monasterio obijci aut officere possit.*

EX eo, quòd in processu Spirensi Archiepiscopus simul & Abbas reperiantur in actis, scripturis, exceptionibus simul contra Fiscum coniuncti: quasi Abbas ipse Archiepiscopo annuat, & contra Fiscum suam immediationem sub Imperio recuset; emergere posset hæc cogitatio, quòd saltem Abbas consenserit in Archiepiscopi subiectionem.

Verùm si ita esset, tunc sanè Abbas, aut quisquis illius, aut Monasterij nomen induit, de Monasterij causa præuaticatus esset, iura, statumq; illius profligasset, perdidisset. *l. præuaticatores 212 ff. de verb. signif. l. 1. ff. de præuaticat.*

Atque etiam insigniter colluisset, vt enim collusio lusus sit inter duos, vt ait Gothof. *in rubrica ff. de collus. detegenda.* hic sanè splendida peracta esset fabula.

In istud consenserit contra id, quod tantis animis, tanto labore, studio, sollicitudine, à Monasterio ab omnibus retro sæculis defensum, actum, probatum, per ius ac iustitiam euiectum, obtentum, adiudicatum fuit? quæ ista rerum perditio, proditio fuerit?

Atqui Prælatus, aut quilibet alius, siue gestor, siue procurator, cum præuaticatus est, nunquam nocet Ecclesiæ. *Socin. regula 17. Card. Tusch. verb. Prælatus, concl. 503. n. 9.*

Neque magis nocet, aut valere potest vlla sententia, dum collusio intercessit, *tot. tit. ff. de collus. de reg.*

Immo neque dum nuda Prælati contumacia interuenit. *Præses Faber Cod. Fabriano, lib. 7. tit. 22. quib. res iudic. non nocet, defin. 11.* cuius verba hîc adscribere non abs re fuerit.

Sententia, inquit, contra Prælatum lata nocet Successori, ipsædemque remedijs opus est ad rescindendam iudicati auctoritatem, quibus opus esset, si is ipse Prælatus uideret qui condemnatus est, sed hoc ita si non per Prælati contumaciam aut collusionem iudicatum sit, his enim casibus saluam successori defensionem esse conuenit, adeo, ut etiamsi Senatus-consulto decisa res fuerit, non indigeat successor ciuili supplicatione, nimirum fauore Ecclesiæ, cui nocere improbi Prælati contumaciam aut collusionem non oportet, quo minus ex integro de partium iure cognoscatur. hæc ille.

§. 12. Quòd allegatio talis consensus manifestet, quòd nec Abbas, nec Monasterium in illa lite adfuerint, uti neque de facto adfuerunt, ac proinde quòd quidquid in ea agi, dici, ac Iudicari potuerit, Monasterio obesse nequeat.

VT iste similis consensus, aut talium Abbatis propositionum allegationes, contra Monasterij essentialem statum, non solum rationi, sed & simplici naturali sensui manifestè repugnant: ita & eidem sensui ac rationi primo intuitu ingeritur fieri non potuisse, ut vllus à Monasterij parte, isti liti, in qua talia proponebantur interfuerit, ac proinde quòd nihil illorum, quæ agi, quæque fieri potuerunt, siue in medijs, siue in extremo, siue in allegationibus, siue in iudicatione, per quæcunque actitata, per sententiam vllam, qualem qualem esse obtendere velis, Monasterio obesse aut præiudicare potuerit. *tot. tit. C. quib. res iudic. non nocet. l. licet 24. Cod. de Procuratorib.*

Ac quod de facto res ita se habeat, respice processus acta, videbis nullum ad hanc causam à Monasterio, vel ab Abbate constitutum fuisse Procuratorem, nullam pro illius iurium conseruatione defensionem esse propositam, tantummodò in extremo processus fine, causæque conclusione obtrusum fuisse illum, de quo supra narratio facta est, procuratorem, qui sub prætextu generalis mandati ob alia negotia dati, in hac adeo momentosa causa comparuit, ad hoc ipsum, ut potestatis suæ defectum indicaret, neque de defensione, de rebus ad merita causæ Maximinianæ pertinentibus verbum protulit.

Sed Archiepiscopus ille, qui cum Archiepiscopus esset simul & Abbas, per Commendam, omnia molitus est, dixit, fecit, quæ Monasterij statum diruerent, quamuis illorum, quæ in illo processu dixit, contraria omnia ante dixerat Imperatoriæ Maiestati Imperioque.

Cætera ad hoc propositum latius deducta in narratione, voti refutationem